

Na zemi leží zakrvácený nůž. Krev z něj si začíná razit cestičku spárami podlahy. Zvýrazňuje tak symbol, který je do kamenné dlažby vyryt – pentagram, v jehož středu je cosi, co matně připomíná znak města. Samotná rudá barva životadárné tekutiny dodává rytině mystický až hororový nádech.

Díky čtyřem svícím, co jsou v rozích místnosti, je prostor osvětlen tak, aby dával vyniknout jen tomu, co je důležité. To ostatní se ztrácí pod rouškou šera.

Otázkou je, co vlastně je v místnosti to důležité – snad malba ženy s dlouhými blond vlasy, co jí zahalují téměř celá záda, co její oči prozrazují výsostný, možná až královský původ. Mohl by to být i muž, na nějž žena hledí s úctou. On sám však v sobě nemá tu královskou noblesu. Je zarostlý a zdá se, že většinu dosavadního života strávil někde na poli. Ruce má špinavé od hlíny a po tváři mu stéká pot od věčné a tvrdé práce.

Mezi oběma to ale harmonicky jiskří. Jejich oči jsou ve věčném střetu. Sledují se navzájem, i přes dálku, která mezi nimi je. To, jak jsou si v tu chvíli vzdálení ještě umocňují dvě kresby na vedlejších zdech. Na jedné z nich je kopec připomínající žokejskou čapku, co se tyčí nad dokonalou rovinou. Na druhé je pak řeka, co si razí cestu nevelkým pohořím. Na levé straně od řeky se pak skrývá druhý vršek. Z dálky je nenápadný. V ten moment se dokonce může zdát, že právě to chce – být neviděn, přehlížen a nakonec i zapomenut.

Všechno v místnosti má své místo, i svůj vlastní řád. Svůj důvod má i to, že zde nejsou žádná okna ani dveře.

I tak se plameny svíce chvějí. Cukají se ve větru, který není vidět. Najednou zhasne jedna z nich a část místnosti upadne do tmy. Po chvilce zhasne i druhá svíce a pak i třetí.

Poslední plamen se snaží bojovat, ale svůj boj prohraje.

Celá místnost je teď v rukách temnoty.

Tma vyčkává.

Na povrchu je klid. Skrže ty vrstvy hlíny, kanalizační stoky a staré stavební základy domů není nic cítit. Zatím jde vše na první pohled tak, jak má, ale to, co pohání kola osudu se nedá zastavit.

Brzy to něco dorazí i do našich příbytků. *Nepozorovaně*. Až se tak stane, bude již pro mnohé pozdě....

Ve velmi blízké budoucnosti

Všechno začalo, když si rozpustila vlasy ....

Cítila vůni vanilky a v zrcadle mohla vidět odraz svíček, co hořely v jejím pokoji. I přes teplo, které v místnosti panovalo, bylo dívce v ten moment chladno. Nebylo to ani otevřeným oknem, ani špatnou klimatizací. Bylo to tím, že na sobě neměla téměř skoro nic. Jednu ruku měla volně podél těla. Dlaní lehce hladila potah na posteli. Cítila hladkost a jemnost vláken. Měla schopnost vycítit i to, jakou barvu potah měl – krémově bílou. Druhou rukou si zakrývala ňadra. Ne proto, že by cítila nějaký stud. Byl to spíše instinkt, co vedl její paži.

Otevřela oči a zprvu si všimla jen šmouhy, co poletovala po pokoji. Šmouha usedla na lampu vedle jejího toaletního stolku. Chvilí spočívala v klidu, ale pak se zase vznesla a neklidně poletovala vzduchem. Narušovala tak klid a romantickou atmosféru celé situace. Stíny, které se pohybovaly po stěnách, chvíli naháněly hrůzu. Dívka tak oči zase zavřela. Nechtěla ji vnímat. Nechtěla vědět o její existenci.

Nechala se zase unášet tím pocitem příjemna.

Náhle se otevřely dveře a někdo vstoupil dovnitř. Slyšela vrznutí a pak cvaknutí. Jediný východ z pokoje se zavřel a nečekaný návštěvník u něj chvilíčku postával. Vyčkával na vhodnou příležitost. I když dívce po těle přeběhl mráz a na rukách se jí objevila husí kůže, nevyrušilo jí to.

Šmouha se mezitím usadila na rámu zrcadla a sledovala okolí. Měla v ten moment dlouhá tykadla, kterými čeřila vzduch. Sondovala. Vnímala okolí stejně pečlivě jako nahá kráska se zavřenými očima. Ta záhy ucítila dotyk na prstech. Příjemné hlazení se postupně přesunovalo po paži směrem k ramenu. Druhá ruka kryjící ňadra se pomalu svezla na stranu.

Když pak dívka ucítila dech na právě odhalených místech, zasténala. Otevřela oči a hleděla do černého hlubokého moře dvou dokonalostí. Pohledem sjela na rty, nad nimiž lehounce rostl knírek. Byl téměř neviditelný, ale ona ho vnímala.

Ruce svůdníka se dotkly jejího krku a lehce ho sevřely. Jen tak, aby to cítila, ale ne, aby jí to bolelo. Na tváři se mu objevil nepatrný náznak úsměvu.

Přitlačil.

Když se jeho rty nalepily na ty její, menší, tenčí, vyšel z dívky jenom kratičký sten. Ani se nestihla pořádně nadechnout.

Opět zavřela oči. Nechala se unášet představami. Nechala se dobývat jako pevnost, co ještě nebyla dobyta. Ruce nekladly odpor a její útlé nohy se lehounce třásly v očekávání.

Jeho tělo na ní leželo pevně. Na chvíli se nemohla ani pohnout.

Až po neskutečně dlouhých vteřinách se nadzvedl a její hrud' se trochu vzepjala. Pravou ruku vsunul pod její záda a odlepil ji tak od potahu. Oči se jí samy otevřely, aby se zase záhy mohly zavřít. Pokrčila levé koleno a nabídla mu tak novou část jejího těla k prozkoumávání. Neváhal a jal se probádat i to místo, co mu bylo doposud utajeno. Strážce jsou pryč. Princezna je teď volná. Nikde žádné tajné pasti. Nikde žádná propadla v podlaze. Jen princ a jeho vyvolená.

Šmouha získala tvary můry. Její šedočerná motýlí křídla byla roztažená. Stále z obou těl nespustila svůj zrak. Vnímala to, co vnímala dívka, i když byla proti. Co vlastně mohla nadělat? Nic. Byla to přeci jen můra. Jen šmouha v zorném poli nádoby plné vzrušení. Jen něco, co způsobuje ty stíny na zdi. Nic víc.

Navzdory tomu **byla** něco víc.

Dívka začala přerývavě dýchat a můra věděla, že se erupce energie blíží.

Ruce ženy se zabořily do potahu. Konečky prstů na nohách se jí začaly třást. Cítila tu energii, co procházela celým jejím tělem. Až nakonec....

Můra se vznesla vysoko ke stropu pokoje. Chvíli poletovala kolem a pak si sedla na rameno muže. Ten pod tíhou vlastní rozkoše padl na bezbranné tělo a hlavu složil do rohu postele. Dívka měla chvíli zavřené oči. Rychle oddychovala a snažila se vstřebat všechno, co vstřebat mohla. Ruce se jí chvěly a v ten jediný moment, ten jediný zlomek času, ji spatřila. Najednou ji viděla tak čistě, jak to jen jde. Ztuhla a skoro ani nedýchala.

Zahlédla v ohybu jejích křídel to, co přijde, to, co přichází. Pak jednou mrkla a můra byla pryč. Dívka zapomněla na tu rozkoš, co právě prožila. V její paměti zůstal jen ten střípek nadcházejícího dne.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 1.

Na křídlech můry

„Tome,“ ozvala se po chvilce, když už měla pocit, že by měla něco říci.

„Hmmm,“ zachrčel její přítel a zvedl těžce hlavu.

„Bylo to... Viděl jsi tady tu můru?“

Její otázka mu přišla více než podivná, protože se ihned narovnal. Rukama se odlepil od jejího těla a chvíli se na ni upřeně díval. Přemýšlel nejspíš, zda si z něj dělá legraci, nebo to myslí úplně vážně.

„Co,“ vypadlo z něj po ustavičném přemýšlení.

„Promiň. Já jen, že...“

„To je jako jediný, co mi řekneš?“

Vypadal našťavaně. Cítila to. Viděla mu to v očích. Teď se v těch jeho očích doslova topila. Padala do temnoty jeho pohledu. Chtěla to vzít zpátky, ale nemohla. Nemohla to udělat. Už kvůli tomu, co se má stát. Po tváři jí přeběhla hrůza.

„Evo, to mi nedokážeš ani odpovědět?“

Co by mu měla říci? Když použil její jméno tím nejjednodušším způsobem, přišlo jí, že je to ještě horší.

„Tome, bylo to úžasné. Bylo to naprosto doko...dokonalé. Jen...“

„Co?“

Čekal. Vskutku čekal na to, co mu řekne. Jaká výmluva z ní vypadne. Za tu dobu, co s ní chodil, se naučil čekat. Ráda se utápěla v popisech čehokoli. Nikdy to neřekla jednoduše a prostě, ale teď...teď neměla slov. To, co viděla, ji naprosto zbavilo jakékoli výřečnosti.

„Stalo se něco?“ Jeho hlas změkl. Jeho pohled už nebyl tak vražedný. Dotkl se lehce Eviny tváře a cítil, jak se třese. „Evo, prosím. Celá se třeseš. Co se stalo?“

Klasika. Hněv vystřídaly výčitky z vlastní chyby.

„Byl jsem moc...“

„Ne...“ Podívala se na něj a pak se lehce odpoutala od polštáře. Statická elektřina si hrála s vlasy na polštáři a vytvářela podivuhodnou síť... Políbila ho a pak zničila snahu o nejkrásnější vlasovou pavučinu na světě. „Bylo to vážně nádherný. Jen mám...“

„Co?“ Naléhal na ni. Chtěl to vědět.

„Mám pocit, že se něco stane.“

„Jak to myslíš? Bože...jsi vždycky tak uke..upovídáná a teď mi přijde, že nedokážeš najít ani jedno pravé slovo.“

„Myslím tím, že se stane něco hodně, vážně hodně zlého.“

Ztuhl a odtáhl se.

„Ty už jsi se vážně zbláznila.“

„Tome...“

„Musím jít.“ Slezl z ní, jako kdyby byla jen kus hadru a začal se oblékat.

„Tome, já myslela, že...“

„Každý má nějaké představy. Nechci celou noc poslouchat nějaký... kecy.“

„Co se stalo?“ Teď to byla ona, kdo si připadal mimo. Dívala se, jak si obléká věci, jak u toho potichu kleje.

„Zítra Ti ... možná zavolám.“ Otevřel dveře do haly a naposledy se na Evu podíval. „Dveře ven najdu.“

Slyšela, jak bouchly vchodové dveře a pak klapající boty o schody. Hbitě vyskočila z postele a stále nahá došla oknu. Rukou setřela rosu ze skla. Vzduch byl prosycen potem a pižmem, zatímco venku panovala zima.

Čekala až cvaknou vchodové dveře a viděla vysokou postavu zahalenou v bundě. Proplétala se mezi auty na parkovišti. Tom chvíli bloudil, než našel ten svůj vrak, kterému říkal automobil. Okolí záhy ozářily přední světla. Až nakonec on, jeho vůz i to, co se stalo, zmizeli za prvním rohem.

„Bože, co to jen bylo,“ zašeptala a pak ještě chvíli hleděla z okna.

Když venku padla tma a vše přehlučující ticho, seděla Eva u svého počítače. Psala právě seminární práci na téma „Lidé v krizových situacích“. Jako základ své práce si brala jednotlivé zprávy z přírodních katastrof, co se za posledních pár let udály. Právě měla v ruce vytištěné materiály z událostí z Phuketu, v Thajsku, přílivová vlna, mnoho mrtvých, zničené domy, lidské osudy. Mnoho organizací tam tehdy vyslalo humanitární pomoc.

„Samozřejmě, že se lidé v těchto vypjatých okolnostech chovají neobyčejně štedře. Mnoho lidí, co si nemůže dovolit odcestovat tam a přímo se zúčastnit pomoci s odklizením škod alespoň finančně

přispějí skrze...Bože...ta věta zní tak...blbě.“ Smazala téměř celý odstavec a odtáhla se od monitoru. Oči jí už z toho zírání do obrazovky monitoru bolely. V hlavě se její myšlenky snažily doslova poprat o místo na slunci využití a prsty měla téměř otřískané od tukaní do klávesnice.

Po chvilce odpočinku se jí to v hlavě srovnalo a jediný pohyb, co musely prsty udělat bylo zmáčknout Ctrl S. Na liště na monitoru se objevila krátká informace uloženo. Pak stačilo pár kliky zrušit okno textového editoru a pak přes Start na Vypnout. Operační systém si sám pro sebe překousal data k uložení a pak se vypnul. V pokoji zavládl klid. Konečně.

Eva se položila na ještě lehce teplou postel, kde před nějakou dobou zažívala nadpozemský ráj. Vzala do ruky mobil a klikla na odeslání zprávy – *Omlouvám se. Trochu jsem to přehnala. Sejdeme se zítra...* Pak se její mysl na chvíli zastavila. Palec přestal vyťukávat písmenka.

Něco mu chtěla napsat, ale nebyla sto vybavit si, co to jen mohlo být. Odeslat zprávu. Komu? Tomáš Leichtner. To dá rozum – zpráva odeslána, zahlásil bez slov mobil a opět utichl.

Položila mobil na noční stolek vedle postele a jen se koukla na hodiny. 01:03.

„Sakra,“ zaklela polohlasem a o chvíli později se celý pokoj ponořil do ticha a tmy.

„Než začnu s dalším výkladem, trochu si vás prozkouším,“ byla první věta, kterou řekl učitel dějepisu Rákos. Skrz své brýle sledoval studenty. Snažil se poznat na jejich tvářích, co se jim motá v hlavě. Jaký kdo měl víkend, jakou měli snídani a zda měl někdo vůbec čas podívat se na látku, co brali minulý týden.

Reakce na jeho větu přišla záhy vlnou nesouhlasného šeptání a zrudlého zívání.

„Takže...lidi...už není víkend. Nejste tady, aby jste si četli... „ Podíval se na několik studentů, co měli hlavu zabořenou v časopisech, nenápadně schovaných v lavicích, na kolenou či pod sešitem, co měli na stolech. „ ... nebo posílali sms. Na to máte informatiku. Tam si posílejte, co budete chtít. To je úplně jedno.“

Chvilku čekal, až získá pozornost alespoň poloviny ze všech těch mladých lidí.

„Nebo si máme dát rovnou test z látky z minulého týdne?“

To už všichni zvedli hlavy od činností, které nebyly spojeny s vyučováním. Oči každého z nich bedlivě sledovaly, co se bude dít dál.

„Hurá. Tak to by bylo pro začátek,“ zaradoval se Rákos a otevřel si svůj poznámkový blok.

„Takže...první otázka: Které země byly na straně Dohody v první světové válce? A snažte se.“

Čekal les rukou. Jsou přeci ve čtvrtáku. Je to jen opakování. Vždyť všichni lidé v této třídě z dějepisu chtějí maturovat. A on se díval na něco, co připomínalo amazonský prales po velkém kácení v roce 2012.

„Katko?“

Les rukou padnul. Nezájem na chvíli zase vzrostl.

„Na straně Dohody byly na počátku války Anglie, Rusko a Francie.“

„A v průběhu?“

„Itálie a USA?“

„A je to tak?“

„Já...jo. Je.“

„Dobře a kdy vstoupila Itálie a USA do války?“

„Itálie 1915 a USA 1917.“

„Fajn. Příště by bylo fajn zmínit Řecko, které se k Dohodě připojilo na konci roku 1917, ale tvá odpověď je správně. Takže...Kde a kdy bylo podepsáno příměří mezi Dohodou a Ústředními mocnostmi...“ Všiml si jediné osoby, která se neprojevila ani jako aktivní student ani jako aktivní čtenář nového Cosmopolitanu. Jeho pohled chvíli visel na blondaté dívce, která svou tvář měla položenou na dřevěné lavici a zdálo se, že snad i spí.

Usmál se.

Došel až k ní a chvíli nad ní stál jako sloup. Díval se na tu změť vlasů a přemýšlel, co se asi stane, když zakřičí. Nakonec se udržel a položil ruku vedle její hlavy. Protáhnul si prsty jakoby se snažil vrýt nehty do dřeva nějaký vzkaz budoucím generacím „...Slečno Kárná!“

Trhla sebou a prudce se narovнала.

„Co? Já?“

„Ano. Vy slečno Kárná. Jak zní odpověď na mou otázku?“

„Vy jste se na něco ptal, pane Rákos?“

„Představte si, že ptal a odpověď zní...“

„Já...“ V hlavě měla chaos. Ani si nepamatovala, jak mohla takhle odpadnout. Tušila, že se jí něco zdálo, ale nepamatovala si to. „11.11.1918. Smír byl podepsán v Compiègne v 5:05.“

Chvíli na ní zíral. Bylo zjevné, že spala. Jak mohla...

„A formální...“

„Podepsáním Pařížské předměstské smlouvy v roce 1919.“

„Správně. Správně a Evo...“

„Ano, pane učitelí?“

„Nespěte mi v hodinách. Děkuji.“

Eva se dívala na jeho mizející záda a oddychla si. Pak sklopila hlavu a přemýšlela, co se vlastně stalo. Jako kdyby se jí to už jednou stalo. Na chvíli měla pocit, že se to stalo i vícekrát než jen jednou. Někdo do ní ťuknul.

Otočila se doleva směrem ke své kamarádce Marii. Ta se tvářila překvapeně. V ruce s nervozitou svírala svou šťastnou tužku. Točila s ní v prstech doleva a pak zase doprava. Eva vnímala ten pohyb, jako by jí měl hypnotizovat.

„Jak jsi to věděla,“ zašeptala, aby to Rákos neslyšel.

„Co?“

„Že se ptal na tohle. Viděla jsem tě. Oddychováním sis dokonce otáčela stránky v sešitu. Nebála bych se vsadit, že si ze sebe občas vypudila i nějaké to chrápání.“

„Nevím. Přijde mi, že už se to stalo?“

„Taky bych tohle chtěla umět. Bylo na něm vidět, že si tě chtěl pořádně vychutnat...“

Její hlas už pak Eva nevnímala. Otočila se a dívala se na tabuli. V tuhle chvíli byla sama se sebou plně spokojená.

Rákosníček byl zbytek hodiny lehce vykolejený. Ten den už se o nic podobného raději nepokoušel.

Pro Evu zbytek dopoledního vyučování probíhal v naprostém klidu. Sama netušila, jak je možné, že při první hodině tak odpadla. V každém případě se jí to později už nestalo a zároveň se od té chvíle cítila obklopena energií.

Při obědu se Eva konečně dočkala. Na mobilu zářila právě příchozí nová zpráva od Tomáše Leichtnera. Rozzářila se a během chvíličky doslova zapomněla na boloňské špagety, co se na ní podivně šklebily z talíře.

„Budu se těšit. Tomáš.“

Jiskřička naděje v jejím srdci zaplápolala.

Položila mobil vedle tácu, když se před ní cosi pohnulo. V Eviných očích se leskl pár šedočerných křídel. Na skleničce se sodou seděla její malá, děsivá společnice a sledovala každý Evin pohyb.

„Ty,“ zašeptala Eva a ani se nehnula.

Ty, ozvalo se kdesi uvnitř její hlavy.

Pak Eva mrkla a můra byla pryč. Jako předchozího večera. Jak se tam objevila, tak taky zmizela. Nikým jiným nepovšimnuta.

Chvíli se dívala na ty hady v talíři, co se zastavily v čase. Eva se pak talíře už nedotkla. Všechno se v ten moment scvrklo do malého téměř nicotného okamžiku. Byla to jen šmouha v linii neporazitelného času.

Sedí vedle toho chytráka, co musel v jedné ruce držet mobil a hrát sudoku. Prý tvrdil, že tak trénuje mozek. Zasmála se a sledovala okolí. Projížděli právě kolem Karlova mostu a dál směrem k Rudolfinu. Taxikář byl profesionál. Dával si pozor, aby to na dlažebních kostkách moc nedrcalo.

Pak Eva zaslechla skřípání pneumatik a vůz sebou trhnul. Jako kdyby byl jen na pružině, která dál už nedosáhne. Je napnutá a stačí milimetr a praskne.

Byly to vteřiny.

Ale jí samotné to trvalo celou věčnost. Měla sice bezpečnostní pás, ale ten prasknul a ona viděla strop auta. Otáčí se kolem ní. Celé auto se mění v rotující kouli. V jednu chvíli oči otevřela.

Řidič měl naraženou hlavu ve volantu a nezdálo se, že by mu airbag nějak pomohl. Jeho nohy byly podivně zkroucené u brzdy a plynu a jedna jeho ruka byla přelomená o řadicí páku. Chvilku to vypadalo, že volně vlaje ve větru.

Přemýšlela, jestli se jí před očima objeví celý její krátký život, ale nic se nedělo.

Pak se celým prostorem ozvalo křupání, lámání a Eva vdechla čerstvý vzduch. Zaklonila hlavu a spatřila Karlův most. Zírala na něj. Čas se v ten moment musel určitě zastavit. Slunce ozařovalo budovy, jako kdyby byla ve starověkém Řecku. Všechno mělo zlatavý odstín. Paprsky se odrážely od okenních tabulí a .... Zavřela oči a ucítila prudký náraz na zem. Na chvíli byla všude tma. Křik těch, co nehodu viděli, byl tak sádelný realitě, že jí na pár minut napadlo *Je to jen sen. Nic víc, Evo. Jen sen.* Zamrkala.

Nebyl to sen.

Vůz vypadal podivně zkrouceně. Jako kdyby vrazil do překážky, kterou ale nikdo jiný neviděl. V zátylku ucítila podivné teplo a pak už necítila nic. Nic...jen...

Přistihla se přitom, že do talíře špaget zírání čím dál tím upřeněji. Jako kdyby se všechno kolem ní scvrklo na ten jediný předmět, co byl před ní. V ten okamžik jí ta vize mûry přišla jako ta série parodií na horory. Jen něco, čemu se může zasmát.

Rukou si nahmatala jizvu vzadu na krku.

„Měla jste velké štěstí,“ slyšela doktora, když se konečně pořádně probrala.

„Jak bych mohla mít štěstí,“ zašeptala a několik studentů se na ni pohoršeně podívalo. Bože, to nemůžu ani mluvit sama pro sebe? Prolétno jí hlavou. Pak v rukou stiskla ták s nedojedeným obědem. *Stejně jí nechutnal. Stejně neměla hlad. Stejně už bude brzo konec.* Ta poslední myšlenka byla tak tichá, tak nenápadná, že nemohla být ani její.

„Slova v nás mizí stejně rychle jako myšlenky. A myšlenky? Co to vlastně jsou myšlenky? Je to snad to, co si opravdu myslíme? To, co si opravdu myslí náš mozek, nebo to za nás mluví naše podvědomí, ta nereálná složka naší vlastní mysli? A co když je to nakonec třeba i nevědomí? Co pak bychom byli my? Nevědomí? Co by pak naše činy znamenali pro nás ostatní? Co kdybychom se těmi činy, nechali plně ovládnout? Pak by naše nevědomí mělo plnou kontrolu nad tím, co právě děláme, i když my si myslíme, že je to náš vlastní úmysl?“ Učitelka položila sešit na stůl a zadívala se na studenty ve třídě.

„Tak...co mi k tomu řeknete? Je autor opravdu tak znalý své vlastní mysli, duše? Nebo je to jen snílek, co se bojí říci – tak tohle jsem udělal já. Bojí se snad autor přiznat si vlastní chyby a schovává se za nevědomí? Kdo mi k tomu něco řekne?“

Eva zvedla ruku.

„Ano, Evo?“

„Mám z toho pocit, že si s námi autor hraje. Zbytečně překombinovává. Chce působit až příliš vědecký, přitom to všechno působí...“ Odmlčela se.

„Jak to na tebe působí? Klidně nám to řekni.“

„Ten člověk je fantasta. Věří raději v něco a nazval to nevědomí. Snaží se za to schovat. Snaží se obhájit své chyby, ale přitom sám ví, že to tak není.“

„Kdo to vlastně napsal, slečno Nová?“

„Tuhle krátkou úvahu napsal v roce 2012 Matěj Dobrovolný. O pár měsíců později než spáchal první brutální útok v dějinách naší země, kdy postřílel několik spolužáků a členů učitelského sboru.“

„Je to magor,“ křikl někdo ze studentů.

„Podle psychologických rozborů byl mírně mimo normu, ale nikdy mu nebyla dokázala jeho psychická labilita. On vážně věřil, že jeho činy řídí něco, co ve své povídce Konec Mé Duše, nazval nevědomí,“ spustila slečna Nová.

„Proč to napsal, Aby se snad obhájl,“ zeptala se Eva.

„Nikdy v té povídce nenapsal, že by to udělal....“

Ruku zvedla dívka s rudými vlasy. Nikdy moc nemluvila. Nikdy se moc neprojevovala. Až teď.

„Sáro?“

„Myslím si, že se tím snažil něco sdělit.“

„To jsou kraviny, Stejskalová,“ zařval někdo další.

Eva o tom chvíli přemýšlela. Četla o něm. Před dvěma lety spáchal ten hrůzný čin a od té doby byl na všech školách v celém státě přítomen policista, průběžné kontroly skříněk a dokonce i batohů a tašek – zákon o povinné kontrole na školách 2012/11 Sb.

Rok potom, co ho zatkli – nezastřelil se. Všichni jemu podobní se stihli zastřelit, až na výjimky – ale on ne. Udělal to a pak si sedl mezi své přátele a díval se, jak jejich krev teče po podlaze.

Tedy o rok později už to nevydržel a napsal tu stať, co vyšla skoro ve všech novinách. Nikdo veřejně nepřiznal, že to četl. Nikdo neřekl, že by to chápal. Na oko všichni dělali, jak je to pobouřilo. Týden po vydání článku, zemřel – prý sebevražda.

Eva ztuhla.

Všechno se rozplynulo. Ležela na zemi. Před sebou měla auto poničené od nárazu. Kolem nikde nic jiného. Jen lidé. Nic, do čeho by auto mohlo narazit – a přesto – předek auta byl jako přiražený k sobě. Značka byla sešrotovaná. Sklo bylo všude kolem ní a ona cítila to teplo vzadu na krku. Cítila pod sebou mokro – došlo jí to. Byla to ta rudá tekutina života – její krev se vsakovala do oblečení, do spár v kolejisti. Mizela a nenechala jí žádnou zprávu na rozloučenou. Zavřela oči a nechala se unášet tím zvláštním pocitem. Byl konec....

Otevřela oči a viděla před sebou rozmazané postavy. Kolem ní bylo všude až příliš moc světla. Oslepovalo jí. Něco za ní podivně pípalo. Očima chvíli těkala po prostoru. Tápala. Snažila se zaostřit, ale nešlo to.

Po chvíli jí to došlo. Ležela na boku. Hlavu měla podivně upravenou a cítila, jak jí něco pevně svírá. Bolest v tu chvíli necítila. Žádnou. Jen se všude kolem ní ozývalo to pípání. Pak zase usnula. Zase zavřela oči. Zase se ponořila do věčného snění.

„Fajn. Dostali jsme se k tomu, co bych chtěla vyzkoušet,“ pokračovala slečna Nová, učitelka literatury. „Chci, abyste si každý z vás zkusili napsat krátkou zpověď. Jak vy byste se třeba chtěli rozloučit s okolím. Budu dbát na to, aby v tom každý opravdu našel kousek sám sebe. Něco uvnitř vás vám nedá spát. Chce to ven. Tak to pusťte. Nechte to vámi proplouvat a až budete mít pocit, že jste připraveni. Vezměte tužku a napište to. Můžete se pokusit o experiment. Napište to z jakého úhlu chcete, ale musíte to procítit.“

Procítit...Musíme to procítit....Jasně...

Eva sebou lehce trhla, když ucítila něčí dotyk na rameni. Ležela v posteli. Dívala se do stropu a pak, až si mohla být jistá, sjela pohledem níž.

Podívala se.

Tolik podivných lidí, co tu je? Co vlastně chtějí. Proč kolem ní stojí, jako kdyby snad umírala. Za nimi se v záři světla cosi hýbalo. Připomínalo to můru. Když zaostřila, byla to opravdu můra, ale nehýbala se. Byla nakreslená na zdi. Spíše více připomínala barevného motýla. Měla velké oči a sledovala okolí. Evě přišlo, že se hýbe, ale nebylo to tak. Pak se, konečně, zadívala na ty, co stáli kolem ní.

Doktoři.

„Slečna Eva Kárná. Leží u nás již několik týdnů. Její stav se opravdu zlepšil,“ začal jeden z doktorů a v ruce držel její chorobopis. Zadívala se na tu tlustou složku papírů. Jako kdyby chtěly prchnout. Bylo jich tolik, že už se dovnitř ani nevešly. „Všechny hodnoty se začínají blížit normálu.“

Tedy až na crp, které je ještě pořád vyšší, ale nepodařilo se nám zjistit, proč tomu tak je. Včera jsme ještě pro jistotu udělali nějaké odběry.“ Odlšel se. „Ale jak říkám až na crp, nic víc se nevychyluje normě.“

Druhý doktor si vzal od prvního složku a pak se podíval na Evu.

„Necháme si vás tady ještě do zítřka.“ Otočil se na prvního doktora. „Je zajištěna rehabilitace?“

V tom se ozvala žena v bílém, co stála za nimi. Hned podle prvního pohledu Eva poznala, že je to zdravotní sestra.

„Jsme domluveni s terapeutky a máme předběžně zajištěno místo v terapeuticko-rehabilitačním centru „Záře“, kde si s takovými případy poradí lépe než tady u nás.

„Výborně,“ řekl doktor a pak se na Evu naposledy podíval. „Všechno bude v pořádku. V Září dělají s nohama zázraky.“ Usmál se a pak celá skupinka zmizela z pokoje.

Co? Počkat? Co je s nohama... Eva sjela dolů a dívala se na špičky nohou. Pak ztuhla. Necítila je. Viděla je, ale nehýbaly se. Nic nedělaly. Jen tam tak ležely.

Její oči chaoticky kmítaly po pokoji. Ležela v něm sama. Jen ona, postel, něco, co viselo za ní. Neviděla to, ale byla si jistá, že to tam je. Oknem do pokoje padalo mdlé světlo. *Záře... Co je Záře? Co mám s nohama...*

„Takže lidi... teď si dáte pár koleček. Chci vidět jen dřinu. Žádné flákání. Pak se protáhnete a ...“ Učitel tělocviku se zamyslel.

„Volejbal,“ křikla jedna dívka.

„Volejbal,“ zvolaly ostatní.

„Fajn. Volejbal,“ řekl poraženecky učitel, kterému mohlo být sotva třicet. „Ale nejdřív ten běh.“ Pak se podíval na Evu. Stála v řadě poslední a dívala se, jak ostatní dívky začínají běžet první kolečko. „Cítíš se na to, Evo,“

„Já myslím,“ nadechla se a pak se podívala na svého učitele tělocviku. Jmenoval se Tomáš. „Ale jo, i když...“

„Kdyby si nemohla, stačí říct. Nechci tě trápit, když jsi po...“

Podívala se na své nohy. Bylo to půl roku tvrdé rehabilitace. Chvíli nad ní chtěli v Září zlomit hůl. Nikam se to nesunulo, až pak ... najednou... to šlo. Teď už jí chůze nedělala problémy.

„Prosím, Tome, chovej se ke mně jako k ostatním. Už tak mají pocit, že je mezi námi něco víc.“

„Vždyť taky je,“ zašeptal Tomáš a usmál se.

„Já vím, ale ostatní se to přeci nemusí dozvědět takhle. Na hodině tělocviku. Už tak mi říkají chromá Eve.“

„To, že říkají?“

„Kromě jiného.“ Konečně se usmála.

„Fajn... Takže slečna Kárná... dvě kolečka a pak se rozcvičte.“

Eva se na chvíli zamyslela. Byli spolu měsíc. Před tou nehodou by jí nikdy nenapadlo, že by s ním mohla něco mít. Teď... teď se skoro štěstím vznášela.

Ve třídě slečny Nové zůstala poslední. Seděla na židli a v ruce svírala mobil. Musela mu napsat, že je jí to líto – znovu. *Tome, chci se omluvit, že jsem byla tak...* Slečna Nová si uklízela věci a připravovala se odejít. Tohle byla její poslední hodina. Pak měla namířeno domů. V kabelce se jí hrálo několik volňásků na koncert jedné začínající houslistky. Zvedla hlavu od svých věcí a zadívala se na Evu. Tu relativně nadanou dívku se smutnou historií.

Něco jí napadlo.

Vstala a pak chvíli něco hledala v tašce. Vytáhla jeden lístek na koncert Mariky Svatošové – od 20:00. Nákupní Galerie Nebesa, Na Příkopech. Když šla k Evě, klapala podpatky v pravidelném tempu. Utichly, až když se zastavila u lavice.

Eva právě poslala zprávu svému příteli a na chvíli jí stín zahalil celý display.

„Evo, chtěla jsem se tě zeptat,“ začala slečna nová. Eva zvedla hlavu. Viděla ten lístek. Ruka sevřela mobil pevněji. „Vypadáš, že by ses potřebovala odreagovat... a tak mě napadlo... Nechceš na koncert. Je to dnes večer.“ Hlas se lehce ztrácel a nedostával kýženou odpověď. „Je to...“

„Znám Mariku. Je dobrá. Na svůj věk hodně dobrá...“

„Takže...“

„Měla bych ale spíše řešit...“

„Jsi mladá. Nech problémy, ať se vyřeší sami. Měla bys tam jít.“

„Myslíte?“ Chtěla jí říct *Táhni. Já se snažím usmířit se s tím krásným tělocvikářem, co s ním občas sdílím svou postel, svou deku, svou ...* Ale nemohla to říct. To nebyla ona.

„Jsem si tím jistá. Na sto procent.“ Pak položila lístek na lavici a šla zpět ke svému stolku. Eva vzala lístek do ruky a chvíli ho pozorovala.

Fajn. V osm. Galerie Nebesa. Hlavou se jí prohnala myšlenka a pak se vrhla na psaní další zprávy Tomášovi.

V osm večer. Nákupní Galerie Nebesa. Btw: Budu jen tvá. Eva.

Stála vedle postele. Držela se z obou stran dvou fyzioterapeutů oblečených do světel modrých pracovních uniforem. Všechno kolem ní bylo ve světle modrých odstínech. I deky a polštáře. I lemování na stolečkách a rámy dveří a oken. Zdi byly bílé, ale občas měla pocit, že i ty mají slabý nádech nebes.

Nadechla se a nasála do sebe vůni desinfekce a citrusů. Zvláštní.

„Tak a teď se pokusíme jednu nohu pokrčit v kolenu,“ řekl mladší kolega a pomohl Evě, aby se volnou rukou chytla zábrany u postele. „Pevně se drž,“ řekl a pak si klekl před ní. Jednou rukou jí chytl za patu. Druhou držel koleno a lehce ji začal zvedat nahoru.

Šlo to samo.

„Fajn a teď to zkus sama,“ řekl, když ten pohyb zopakoval pětkrát.

Nic. Fyzioterapeut zvedl hlavu a podíval se na Evu.

„Evo, soustřeď se. Buď v klidu. Nemysli na nic jiného. Jen na to, že pohneš tou nohou. Už jsme to přeci zkoušeli.“

„Já vím, jen se dnes...“

„Nech to být. Nech problémy na jindy. Vyřeší se sami...“

Jo...vyřeší...Určitě. Zavřela oči a začala se soustředit. Mysl pracovala naplno. *Zvedni se.* Soustředila se. *No táák.* Noha sebou lehce trhla, ale nic víc se nestalo. V očích se jí začínaly zrcadlit slzy.

„Nemůžu...Prostě to nejde,“ sykla potichu a ruka, co držela zábranu, povolila. Jeden fyzioterapeut už neměl tolik síly, aby ji v ten moment dokázal i na dále držet, a Eva se prudce posadila.

„Evo, nesmíš se tak rychle vzdávat,“ řekl ten, co jí pomáhal zvedat nohu.

„Přijde mi, že je to všechno zbytečné, že to prostě nedo...“

„Slova jako nedokážu, nemůžu... nebo dokonce nechci, neumím, nezvládnou vymaž ze svého slovníku. Za tu chvíli, co tu jsi, ses významně zlepšila. Stojíš. To je pokrok. Musíš mít trpělivost.“ Nadechl se a podíval se na kolegu. „Takže...ještě jednou. Naposledy. Pak už ti dáme pokoj.“

„Dobře,“ zašeptala a chytla se zábrany.

Znovu se s pomocí postavila a její mysl byla skoro plně soustředěná. Nic jí nemohlo vykolejit. Dívala se před sebe – na tu bílou, skoro lehce modrou zeď. Modrá jí uklidňovala. Mysl byla klidná a soustředěná. Byla ....

Oba rehabilitaci najednou ztuhli. Jeden ji přidržoval silněji než předtím. Druhý sledoval nohu a byl připraven ji kdykoli přidržet. Jeho ruka byla pár centimetrů od jejího lýtka. Na čele měl pot, který mu stékal po obličejí dolů do jeho několika denního strniště.

Noha se pohnula směrem nahoru. Koleno začínalo měnit svou polohu. Prsty směřovaly dolů, jako kdyby ta část od kolene dolů ani nebyla Evina, jako kdyby prostě nepatřila k té noze, která se zvedala.

Pak tah nahoru přestal a noha se svezla podél hrany postele dolů.

Eva v tu chvíli pocítila slabost, co se přelévávala z jedné strany jejího těla na druhou. Něco kolem ní vířilo. Něco, co nemohla vidět... Pak všechno kolem potemnělo a ona cítila, jak ....

Spadla do náruče vodní lázně. Horká voda ji příjemně uklidňovala. V kruzích se kolem ní pohybovala vůně pěny do koupele poháněna větrákem. Občas zavřela oči a nechala se vůněmi unášet jako řekou, co nemá žádný cíl. Jen je to voda, co pořád teče a tok je tak dlouhý, že se zdá, že nikdy

neskončí. Ruce sjížděly po jejím hebkém a bělostném těle níž. Sledovaly kontury boků, pevného břicha, hladkých lýtek. Schválně míjely místa, kde měla jizvy od skla, co jí nejen potrhalo kalhoty, ale některé střepy se dostaly o něco hlouběji, pod kůži. Byl tu jeden, co se zaryl do stehenní kosti tak...že musela mít několik týdnů sádku.

To si ale nepamatovala. Když se probírala z komatu, už po střepu a ranách zbyly jen ty jizvy.

Noc se přiblížila. Tma všechno objala ve svých mohutných pažích. Nenechala ani škvírku pro denní světlo. Jak se setmělo noční život, noční město začínalo ožívat. Studené světlo pouličních lamp všechno podivně změkčovalo. Dávalo všemu kolem zcela jiný ráz, kterému kontrastovaly světelné reklamy moderních výloh a pouličních reklamních poutačů.

Uličkami v centru se jemně proháněl vítr. Jen lehce cuchal právě načesané vlasy. Ničil svým stylem róby dam, co stály před Stavovským Divadlem, a hnal se dál kolem stolků, kde seděli hosté restaurací a vychutnávali si příjemný večer. Časem zeslábl a když se prohnal pasáží Myslbek téměř nebyl cítit.

Někdo to však cítil.

Měla na sobě dlouhé bílé šaty. Lehce jí poutaly a zvýrazňovaly boky i útlý pas. Přes ramena měla přehozený kabát, který sahal téměř k zemi. Jeho barva kontrastovala s tím, co kabát z větší části zahaloval. Kombinaci černé a bílé Eva milovala víc, než cokoli jiného.

Otočila se. Kdyby neměla kabát, šaty by se po chvíli otočily tím stejným směrem. Trochu by se nadzvedly, ale opravdu jen decentně.

Vítr si pohrál s jejími vlasy a lehce jí poničil pěšinku na hlavě. Rukou si vlasy srovnala a na chvíli se podívala do pasáže. Několik lidí právě vycházelo ven. Napadlo jí, že právě to způsobilo poryv větru.

Dveře se zavřely a ona letmo zahlédla odraz křidel třepotajících se ve větru.

Otočila se a znovu se zadívala na galerii Nebesa. Zнала historii této novostavby téměř nazpaměť. Kdysi měla původní budova zcela jinou funkci – byl v ní jeden bankovní institut. Když padl, nastalo období ticha a vyčkávání. Dům získal nádech svěžesti. Původní kamennou vizáž vystřídal svěží sklo a styl antického Řecka.

Vlastně - Galerie Nebesa nebyla ani tak nákupní galerií jako spíše místem, kde se člověk mohl dobře najít, podívat se na nějakou tu výstavu. Mohl se podívat na autorské čtení začínajících spisovatelů, vyslechnout nějaké diskuze na novodobé problémy lidstva, nebo třeba i darovat krev, přispět na UNICEF.

To všechno se tu dalo najít. Doby, kdy lidé chodili po městě a drželi v rukách desky, co vyzývali lidi k tomu, aby otevřeli oči a pomohli, byly ty tam. Teď tu byla Nebesa.

Samozřejmě vše pod záštitou nejvyšších orgánů hlavního města.

Z původní budovy pak mnoho nezbylo. Střecha jednoho dne zmizela a postavily se další patra, na jejichž samotném vrcholu byla open-air aréna pro koncerty jak vážné, tak moderní hudby.

Samotný vrchol budovy se tak jakoby dotýkal nebes.

U dveří byla cedule s nápisem DNES Večer – Marika Svatošová – nová vycházející STAR současné Prahy Začátek koncertu 20:00 a pak fotka mladičké dívky se kudrnatými vlasy, s úsměvem od ucha k uchu, ale v očích byl vidět smutek. Ne každý ho vnímal, ale Eva měla nějaký ten čas na to, aby ho poznala, aby vnímala to podivné jiskření, co z Maričiných očí vycházelo.

„Slyšeli jste to? Prý je jí teprve 16 let,“ řekla nějaká žena před vchodem do Nebes.

„Říká se, že prý má nadání od Boha,“ odsouhlasila druhá a chvíli ta skupinka žen sledovala plakát.

Eva se jen zasmála a již netrpělivě vyhlížela Tomáše.

Seděla v křesle. V ruce držela sešit a něco si v něm četla. Nevnímal okolí. V tu chvíli měla po další rehabilitační tyranii, jako že už jich za sebou měla stovky. Každý den...několikrát za den...pořád a pořád dokola – masáže, stimulace končetin, aromaterapie, psycholožka, nácvik chůze, simulace chůze v posteli, protahování, posilování nohou, pak přišly na řadu cviky pro zpevnění svalstva, vitamíny pro regeneraci svalů, plastika, další psychologické konzilium. Lidé se u ní střídali

jako na běžícím pásu. Jen, co jeden odešel, přišel další a tak to šlo den za dnem. Měla jich už plné zuby.

Držela v ruce sšit literatury. Když už měla energii, poslala si pro úkoly. Nemohla jen tak „nic nedělat“.

„Nechci přeci vylítnout jen proto, že nechodím,“ říkala pořád dokola.

Otočila na další stranu – Shakespeare. „Fajn. Toho jsem měla ráda. Hamlet...Romeo a Julie, to se dá naučit.“

Nohou lehce ťukala o podlahu v rytmu písničky, co právě hrála v rádiu.

„Ha...vida...ona už se i hýbe,“ řekl mužský hlas a Eva byla nucena zvednout hlavu a položit sešit na stehna. Bože, kdo to zase... Myšlenka se ztratila.

Dívala se do očí tělocvikáře Tomáše Leichtnera. Byl pro ní už předtím symbolem pořádného chlapa, i když mu nebylo ještě ani třicet. Měřil skoro 180. Měl široká ramena a vypracovanou hrud'. Byl to přeci tělocvikář, ne žádná sušinka. Neměl sice břicho plné „buchet“, ale jeho ruce to vynahrazovaly. Měl divoký účes černých vlasů a skrz ně se na ni dívaly jeho drsné oči...tedy teď ne. Teď v jeho očích viděla skoro až soucit, jako kdyby se tady před ní chtěl rozbrečet.

Najednou byla v šoku. Jediný, kdo za ní chodil, byla její nejlepší kamarádka Marie. Věrná to fena jejího stáda kamarádů. Byla u ní, když spadla a rozsekla si bradu. Když jednou francouzskou holí strčila do jednoho fyzioterapeutů tak, až spadl na zem a zlomil si ruku. Jo... Nadechla se. Chtěla tomu učiteli něco říci, ale předběhl jí s tou jeho větou... Jak si tom může dovolit.

„Co...tady...“

„Ale holky ze třídy pořád mluví, jak za tebou půjdou a pořád nic, tak jsem...“

Bože, co z něj teď vypadne za moudrost?

„...se zeptal Marie Polednické, kde to vlastně jsi.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Záře, dobrý výběr,“ řekl a usmál se.

„Není to tu nejhorší,“ řekla roztřeseným hlasem Eva a snažila se dívat jinam, aby nepoznal, že zrudla.

„Ještě dávají k obědu balíček gumových medvíků?“

„Jo...jak...“

„Moje ....“

Teď řekne manželka, přítelkyně a já se půjdu zabít...Jej to už se skoro stalo...

„...Babička tu ležela po totální ...ale to je jedno. Nejsem tu kvůli ní, jsem tu...“

Díky bohu....

„... kvůli tomuhle,“ řekl tajemně a vytáhl několik obálek. „Tvé spolužačky věděly, že nejsi zvyklá na smutné plácání o tom, jak je hezké, že jsi naživu, že nemáš ráda přehnaně hysterický pláč a takový ty věci, tak ti napsali pár vtipů, aby ses nenudila...“

Už na tu vzdálenost viděla, že jsou ty obálky otevřené.

„Vy jste si je...četl, pane učitelí?“

Zvážněl a pak se podíval do země. „Jo...nemohl jsem si to nechat ujít. Třetí svrchu je vážně dobrý. I mě pobavil.“

Zasmála se, ale ne na moc dlouho. Dveře se otevřely a v nich stála tyranská garda – tak začala říkat Eva těm dvěma fyzioterapeutům.

„Je čas na další...“

tyranii,“ dokončila větu Eva.

„Měl bych snad,“ začal se Tomáš lehce připravovat k odchodu.

Jeden z tyranů se nejdřív podíval na Tomáše, pak na Evu, na svou ruku a pak zase na Tomáše. „Ani nemusíte. Můžete nám pomoci s terapií. Slečna Kárná je občas trochu...“

„Jsem agresivní,“ dodala s potutelným úsměvem Eva.

„Až tak,“ podivil se Tomáš.

„Je to...komplikované,“ špitla Eva. Vzala sešit a hodila ho na postel.

„Jste její...“, začal se vyptávat jeden z tyranů.

„Učitel tělocviků...jen,“ dodal nakonec a usmál se.

„Fajn...To se hodí. Vezměte támhle ty hole,“ řekl vyšší tyran a ukázal do rohu. „Ráno nám to šlo, ale musíme trénovat víc. Eva se do toho musí opřít, pokud odtud chce odejít.“

„Odejít,“ překvapeně procedil mezi zuby Tomáš.

„Jsem v tomhle cvokhauzu už dlouho. Slíbili mi, že když zvládnou chodit jen o berlích bez pomoci, tak mě pošlou domů. Chápete to? Už žádný gumový medvídek k obědu.“ Zasmála se a to, co řekla pobavilo i Tomáše. „Tak mi přihrajte ty berle, ať už to mám za sebou.“

Začalo lehce pršet. Ve světlech lamp se všechno lesklo. Světlo se záhadně lámalo v kapkách deště a Tomáš pořád nikdy nebyl. Nervózně přešla ke dveřím do Nebes. Zadívala se na ten úsměv Mariky Svatošové a pak ji zase spatřila. Třepotání křídel. Odrážely se v po celé délce přízemí. Nikdo je nemohl spatřit. Jen Eva. To podivné chvění, ten zvláštní pocit. V návalu paniky vytáhla mobil a podívala se kolik je. Bylo za deset minut osm. Měl ještě čas, ale proč tu beztak není? Kde se toulá. Teď, víc než kdy jindy, ho chce vidět.

Kde se touláš, Tome....

Děšť začínal nepříjemně studit.

Podívej se.... Za ... sebe...

Něco jí donutilo otočit se. Byl podzim. Listí na stromech sotva drželo, ale ona viděla něco, co nedokázala pochopit. Před galerií bylo několik stromů. Táhly se v podstatě od divadla Hybernie až k Václavskému náměstí a pak dál ulicí 28.října až k Národnímu Divadlu. Teď na podzim už na nich nic nebylo. Už dávno minula doba, kdy byly rozkvetlé, ale teď...tady...zírala Eva na plně vyrašené květy – růžové, jasně růžové květy a pak jí to došlo... Něco bylo jinak. Otočila se a zadívala se do skla. Na svůj vlastní odraz. V záři světél, v třepotání křídel, v ohni ze zapalovače, z oslepujících reflektorů, co k ní dopadaly skrze všechny ty lidi uvnitř.

Taxík projížděl kolem Karlova mostu. Míjel ty svobodné a nic netušící duše. Eva vykoukla ven a spatřila na malý okamžik Petřínskou rozhlednu a Pražský Hrad a pak vůz prudce zabrzdil. Všechno bylo tak rychlé, ale teprve teď to viděla jasně. Když dopadla na zem, udělala ještě kotoul. Přitom se jí střepy, už do ní zabodnuté, i nadále zatínaly do svalů, do kostí a způsobovaly ještě větší bolest.

Než skončila s hlavou a pohledem zírajícíím na rozmlácené auto, měla před sebou výjev jako ze surrealistického obrazu. Spatřila něco, co si nemohla vymyslet, ale až do teď si to nedokázala vybavit. Její mysl jí to nedovolila. Její podvědomí od této vzpomínky ztratilo klíč, který teď našlo a vypustilo tu vizi ven, jako kdyby chtělo vypustit démona do našeho světa.

Dvě bytosti. Jedna byla těžko popsateľná. Jen něco, co vypadalo jako šmouha s chlupy. Nad ní, v záři slunce se třepotalo něco jako velký motýl. V jeden zlomek sekundy se to třepotat přestalo a zadívalo se to na Evu. Ty oči se na ní dívaly v momentu, kdy dovolila poprvé Tomášovi, aby do ní vstoupil.

Tomáš... Prolétlo jí hlavou. Pomohl jí s chůzí o berlích. Jednou málem spadla, ale chytil ji do svým mohutných paží. Jejich pohledy se střetly, ale nic víc se ten den stát ani nemohlo. Všichni okolo věděli, že je její učitel. Nic se nestalo, navenek, ale uvnitř mezi nimi přeskočila první jiskra.

Jiskra ozářila přízemní prostory Nebes a pak se ozval náraz následovaný výbuchem. Všechno a všichni padlo. Eva byla poslední, kdo spadl na zem a pak jen cítila, jak na ni padá všechno okolo – nejen sklo, kusy zdí, antický sloup, ale i vzpomínky, přátelé a lásky...jednu právě spatřila....

Můra se vznesla nad Tomášovo rameno a pak zmizela. Eva chvíli dýchala jako o život, aniž by jí došlo, co se vlastně stalo. Tomáš zatím usínal s hlavou na straně.

„Tome,“ ozvala se po chvílce, když už měla pocit, že by měla něco říci.

„Hmmm,“ zachrčel její přítel a zvedl těžce hlavu.

Co mám říct? Zapomenout? Ani náhodou... Co... Pak se usmála.

„Bylo to naprosto dokonalé.“

Jen zachrochtal blahem a na souhlas. Eva zavřela oči a v hlavě se snažila si uchovat jakoukoli vzpomínku na to, co viděla, neboť začínala tušit, že v pražském vzduchu je něco, co nemá v úmyslu šířit pohodu a klid. A jen ona to věděla a cítila.

Eva stála pod jednou z lamp, co osvětlují Karlův most. Světlo z ní jí lehce ozařuje obličej. Na chvíli vypadá jako anděl.

Před ní poletuje stín. Ohlédla se po něm a všimla si mûry zbrkle se točící kolem skla a snaží se dostat dovnitř. Pořád a pořád. Dívka ji pozoruje a začíná mít divný pocit tam u srdce. Vytáhla mobilní telefon a podívala se na čas.

Za pár minut osm večer.

Celá zbledla. Jestli se to stane... *Doufám, že ne* prolétlo jí hlavou.

Nic se nedělo. Žádný výbuch. Na tváři se jí objevil úsměv.

„Díky Bohu,“ zašeptala a odlepila se od své přítelkyně lampy. Zamířila dolů k silnici. Prošla pod věží a zrychlila. Už byla skoro u přechodu pro chodce, když tu, se ozvala rána.

Evě poskočilo srdce a měla pocit, že má v krku kus kamene. Chtěla se o něco opřít, ale nemohla.

Stalo se to. Bože...ono se to...Myšlenky letěly daleko. Nedaly se zastavit.

V ten jediný okamžik se zarazila. Otočila se zírala na Petřínskou rozhlednu. V zákrytu budovy by skoro mohla vidět i Pražský Hrad, ale neviděla ho.

Otupěle zírala před sebe a snažila se to pochopit.

Ta matná vzpomínka z autonehody. Viděla obě ta místa. Současně.

Ale to přeci nemohlo.

Myšlenky byly pryč. Co si na tom místě, kde Eva stála, nebylo správně a to **něco** zjevně nechtělo, aby bylo odhaleno. Ne teď...

V temnotě uliček Staré Prahy záhy vysvitne malé ale jasné světlo. Bude na ní, zda se stane silným nebo zda zmizí v beznaději těch, kteří přestanou věřit.

Boj o Prahu tiše začal.

Konec 1.dílu